

**Uchwała Nr LII/488/10
Rady Miejskiej w Sochaczewie
z dnia 26 stycznia 2010 roku.**

w sprawie ustalenia nazw ulic.

Na podstawie art.18 ust.2 pkt.13, art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (jednolity tekst: Dz. U. Nr 142 poz.1591 z 2001 roku z późniejszymi zmianami) **Rada Miejska w Sochaczewie uchwala, co następuje:**

§ 1.

Postanawia się nadać nazwę nowo powstałym ulicom Sochaczewa i nazwać je:

1. Obręb Andrzejów Duranowski,
 - 1.1. ulicę biegnącą równoległe do ulicy Żyradowskiej:
 - 1.1.1. **ulicą rtm. Witolda Pileckiego** (część działek gruntu oznaczonych nr ewidencyjnymi 14/10, 14/13 i 15/6),
 - 1.2. ulicę biegnącą prostopadłe do nowo nazwanej ulicy rtm. Witolda Pileckiego:
 - 1.2.1. **ulicą Szarych Szeregów** (część działek gruntu oznaczonych nr ewidencyjnymi 14/10 i 14/13).
2. Obręb Sochaczew Wschód,
 - 2.1. ulicę biegnącą w równoległe do ulicy Warszawskiej przecinającą ulicę Żytnią:
 - 2.1.1. **ulicą Tadeusza Jasińskiego** (działki gruntu oznaczone nr ewidencyjnymi 1230/4, 1240/2, 1312/3).

§ 2.

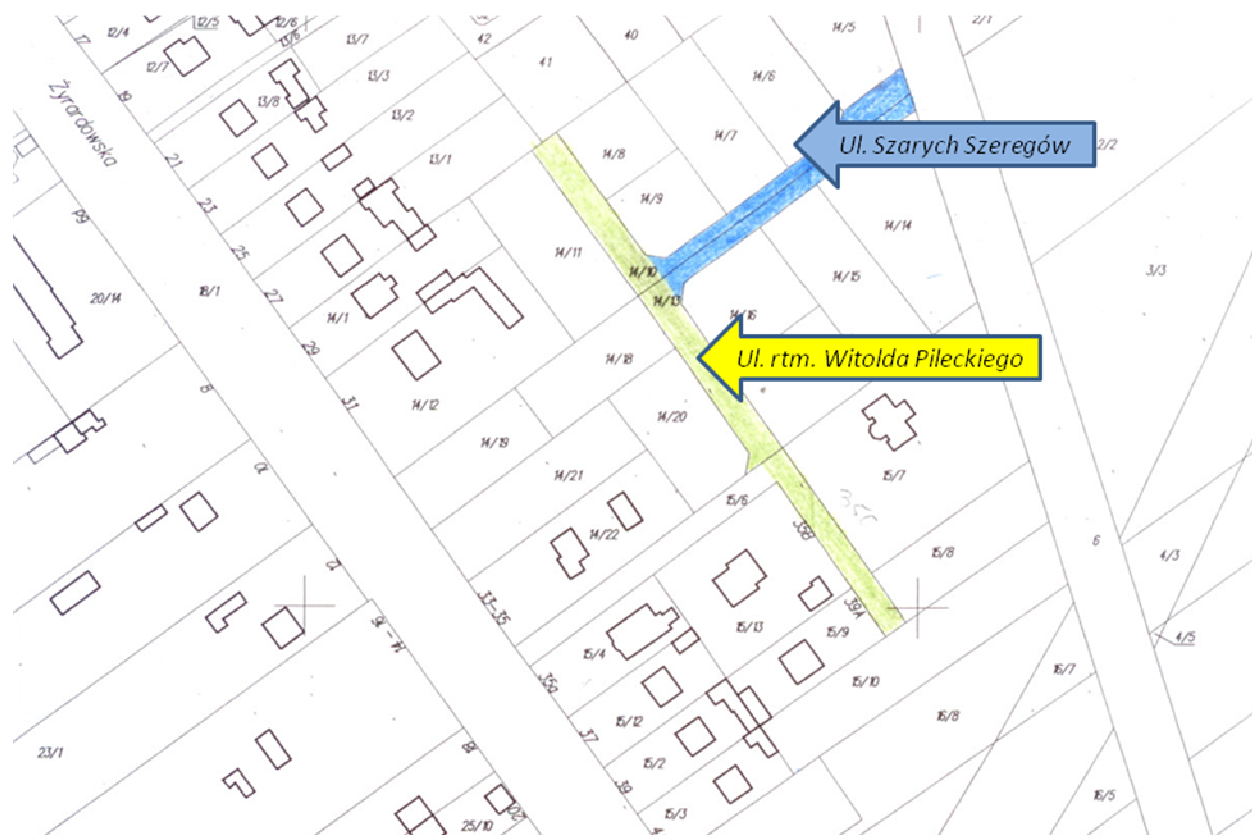
Wykonanie Uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta.

§ 3.

1. Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego.
3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego.

Wiceprzewodniczący Rady Miejskiej
Julian Tasiecki

**Załącznik do uchwały Rady Miejskiej Nr LII/488/10 z dnia 26 stycznia 2010 roku
w sprawie ustalenia nazw ulic.**

**ul. Witolda Pileckiego
ul. Szarych Szeregów**

ul. Tadeusza Jasińskiego

O PATRONCH ULIC

Witold Pilecki ps. *Witold, Druh, Roman Jezierski, Tomasz Serafiński* (ur. 13 maja 1901 w Ołońcu (fiń. *Aunus*), zm. 25 maja 1948 w Warszawie). W latach 1918-1921 służył w Wojsku Polskim, walczył podczas wojny z bolszewikami. Jako kawalerzysta brał udział w obronie Grodna. 5 sierpnia 1920 wstąpił do 211 pułku ułanów i w jego szeregach walczył w bitwie warszawskiej, bitwie w Puszczy Rudnickiej. Dwukrotnie odznaczony został Krzyżem Walecznych. W kampanii wrześniowej walczył jako dowódca plutonu w szwadronie kawalerii dywizyjnej 19 Dywizji Piechoty Armii "Prusy", a następnie w 41 Dywizji Piechoty na przedmościu rumuńskim. Ostatnie walki jego oddział prowadził jako jednostka partyzancka. Pilecki rozwiązał swój pluton 17 października 1939 roku i przeszedł do konspiracji. W 1940 roku, Pilecki przedstawił swoim przełożonym plan przedostania się do niemieckiego obozu koncentracyjnego Auschwitz, w celu zebrania od wewnątrz informacji wywiadowczych na temat jego funkcjonowania i zorganizowania ruchu oporu.

19 września 1940 podczas łapanki pozwolił aresztować się Niemcom, by dostać się do obozu Auschwitz i zdobyć informacje o panujących w nim warunkach. Do obozu trafił w nocy z 21 na 22 września 1940 roku wraz z tzw. drugim transportem warszawskim. Jako *Tomasz Serafiński* (więzień nr 4859) był głównym organizatorem konspiracji w obozie. W zorganizowanej przez niego siatce nazwanej przez Pileckiego - ZOW (Związek Organizacji Wojskowej) byli między innymi: Ksawery Dunikowski i Bronisław Czech. Jednym z istotniejszych osiągnięć Pileckiego w obozie było opracowywanie sprawozdań przesyłanych później do dowództwa w Warszawie i dalej na Zachód. Jako więzień obozu, w listopadzie

1941 został awansowany do stopnia porucznika przez gen. Stefana Grota-Roweckiego. W nocy z 26 na 27 kwietnia 1943 Pilecki zdołał uciec z obozu wraz z dwoma współwięźniami. 11 września 1943 został awansowany do stopnia rotmistrza. W latach 1943-1944 służył w oddziale III Kedywu KG AK, brał udział w powstaniu warszawskim. Początkowo walczył jako zwykły strzelec w kompanii "Warszawianka", później dowodził jednym z oddziałów zgrupowania Chrobry II, w tzw. Reducie Witolda. W latach 1944-1945 w niewoli niemieckiej w stalagu 344 Lamsdorf (pol. Łąbinowice), oflagu VII A w Murnau, następnie w 2 Korpusie Polskim we Włoszech, w październiku 1945, na osobisty rozkaz gen. Władysława Andersa wrócił do Polski, by prowadzić w Polsce działalność wywiadowczą na rzecz 2 Korpusu. Jesienią 1945 roku zorganizował siatkę wywiadowczą i rozpoczął zbieranie informacji wywiadowczych o sytuacji w Polsce, w tym o żołnierzach AK i 2 Korpusu, którzy byli więzieni w obozach NKWD i deportowani przez Sowieców na Syberię. Prowadził również wywiad w MBP, MON i MSZ. 15 maja 1948 roku rotmistrz został skazany na karę śmierci i wkrótce stracony. Wyrok wykonano w więzieniu mokotowskim na Rakowieckiej, poprzez strzał w tył głowy. Witold Pilecki pozostawił żonę, córkę i syna. Jego miejsce pochówku jest nieznane, prawdopodobnie zwłoki zakopano na wysypisku śmieci koło Cmentarza Wojskowego na Powązkach w Warszawie. Grób symboliczny znajduje się w Kwaterze "Na Łączce". Wszelkie informacje o dokonaniach i losie Pileckiego podlegały w PRL-u cenzurze.

Opracowano w oparciu o: http://pl.wikipedia.org/wiki/Witold_Pilecki

Szare Szeregi – kryptonim konspiracyjny Organizacji Harcerzy ZHP i szerzej – całego Związku Harcerstwa Polskiego, w okresie okupacji niemieckiej podczas II wojny światowej 1939-1945. Szare Szeregi zostały powołane 27 września 1939 w Warszawie przez grono członków Naczelnej Rady Harcerskiej. Szare Szeregi współpracowały z Delegaturą Rządu Rzeczypospolitej Polskiej na Kraj oraz Komendą Główną Armii Krajowej. Całością konspiracyjnego ZHP kierowało Naczelnictwo, początkowo 5, a od zimy 1943/44 – 6-osobowe. Do sierpnia 1942 przewodniczącym Szarych Szeregów był ks. hm. RP Jan Mauersberger, po jego śmierci dr Tadeusz Kupczyński. Członków organizacji obowiązywało przedwojenne Prawo i Przyrzeczenie Harcerskie. Przyrzeczenie uzupełniono dodatkową rotą konspiracyjną: *"Ślubuję na Twoje ręce pełnić służbę w Szarych Szeregach, tajemnic organizacyjnych dochować, do rozkazów służbowych się stosować, nie cofnąć się przed ofiarą życia"*. Podstawową zasadą programu było *wychowanie przez walkę*. Program został sprecyzowany w koncepcji *Dziś – jutro – pojutrze*. "Dziś" oznaczało okres konspiracji i przygotowanie do powstania. "Jutro" – otwartą walkę zbrojną z okupantem, powstanie. "Pojutrze" – pracę w wolnej Polsce.

Ważniejsze akcje Szarych Szeregów:

- Wieniec I i II – wysadzanie pociągów.
- Meksyk II – 26 marca 1943 – Akcja pod Arsenalem – odbicie 25 więźniów z niemieckiego konwoju policyjnego, w tym Jana Bytnara "Rudego", który zmarł po trzech dniach od ran, jakie hitlerowcy zadali mu podczas przesłuchań. Po akcji zmarli również: "Alek" – Aleksy Dawidowski i "Buzdygan" – Tadeusz Krzyżewicz. Dowódcą akcji był Stanisław Broniewski "Orsza", a jego zastępcą Tadeusz Zawadzki "Zośka".

- Meksyk III – odbicie Floriana Marciniaka (akcja odwołana).
- Celestynów – 20 maja 1943 odbicie transportu więźniów do Oświęcimia.
- Akcja Kutschera – 1 lutego 1944 – zamach (udany) na komendanta warszawskiej policji i SS Franza Kutschere. Niemcy wstrzymali egzekucje dokonywane wcześniej publicznie na ulicach miasta.
- Akcja Koppe – nieudany zamach na szefa policji niemieckiej w Generalnym Gubernatorstwie.
- "Taśma" – Sieczychy – 20 sierpnia 1943 – likwidacja strażnic granicznych. Podczas tej akcji zginął Tadeusz Zawadzki "Zośka".
- "N" – akcja propagandowa wśród Niemców osłabiająca ich ducha walki.
- "M" – akcja Młodzież.

Opracowano w oparciu o: http://pl.wikipedia.org/wiki/Szare_Szeregi

Tadeusz Jasiński (ur. 1926, zm. 21 września 1939 roku w Grodnie) – jeden z młodocianych obrońców Grodna we wrześniu 1939 roku, podczas ataku ZSRR na Polskę. Był jednym spośród, co najmniej kilku cywilnych obrońców, schwytanych przez nacierających żołnierzy Armii Czerwonej i przywiązanych do pancerzy nacierających czołgów w charakterze „żywych tarcz”.

Był synem służącej Zofii Jasińskiej, półsierotą wychowankiem Zakładu Dobroczyńności. W czasie sowieckiego ataku rzucił koktajl Mołotowa na nacierający czołg sowiecki, ale zapomniał go zapalić. Schwytany przez Sowietów, został skatowany i przywiązany jako żywa tarcza do czołgu. Odbity przez Polaków skonał w rękach matki, która zdążyła mu powiedzieć: *„Tadzik, ciesz się! Polska armia wraca! Ułani z chorągwiemi ! Śpiewają !!!*

Walki toczyły się z różnym natężeniem i skutkiem, a także próbą stosowania przez niektóre załogi sowieckich czołgów żywych tarcz. Tak opisuje G. Lipińska tragiczną historię 13-letniego obrońcy Grodna Tadeusza Jasińskiego:

„Śmiercionośna maszyna toczy się naprzód, a ja stępiła na wszystko lecę prosto na nią. Przerażliwy zgrzyt... Czołg staje tuż przede mną. Na łbie czołgu rozkrzyżowane dziecko, chłopczyk. Krew z jego ran płynie strużkami po żelazie. Zaczynamy z Danką uwalniać rozkrzyżowane, skrupowane gałganami ramiona chłopca. Nie zdaję sobie sprawy, co się wokół dzieje. A z czołgu wyskakuje czarny tankista. W dłoni trzyma brauning, za nim drugi – grozi nam... Dla mnie on nie istnieje, widzę tylko oczy dziecka pełne strachu i męki. I widzę, jak uwolnione z więzów ramionka wyciągają się do nas z bezgraniczną ufnością. Wysoka Danką jednym ruchem unosi dziecko z czołgu i składa na nosze. Ja już jestem przy jego głowie. Chwytny nosze i – pozostawiając oniemiałych naszym zuchwalstwem oprawców – uciekamy w stronę szpitala. Chłopczyk ma pięć ran od kul karabinowych... i silny upływ krwi, ale jest przytomny. W szpitalu otaczają go siostry, doktorzy, chorzy. – Chcę mamy – prosi dziecko. Nazywa się Tadeusz Jasiński, ma 13 lat, jedyne dziecko Zofii Jasińskiej, służącej, nie ma ojca, wychowanek Zakładu Dobroczyńności. Poszedł na bój, rzucił butelkę z benzyną na czołg, ale nie zapalił, nie umiał... wyskoczyli z czołgu, bili, chcieli zabić, a potem skrupowali na froncie czołgu. Danką sprowadza matkę. Nie pomaga transfuzja krwi. Chłopiec coraz słabszy zaczyna konać. Ale kona w objęciach matki i na skrawku wolnej Polski. Bo szpital wojskowy jest ciągle w naszych rękach”.

Opracowano w oparciu o: http://pl.wikipedia.org/wiki/Tadeusz_Jasi%C5%84ski